

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.442 van 8 juni 2017
in de zaak A. 215.603/VII-39.371.**

In zake : 1. de NV BLEKO
 2. de NV GHELAMCO INVEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom Malfait
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kasteellaan 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV GHEYSENS METALEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bram Vandromme
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Kapucijnenstraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 april 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 26 januari 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 10 juli 2014, houdende het verlenen van een vergunning aan de NV Gheysens Metalen voor enerzijds de opslag en mechanische behandeling van maximaal 847 ton schroot en

anderzijds het verder exploiteren en uitbreiden van een metaalbewerkingswerkplaats met schrootopslagplaats, gelegen aan de Meensesteenweg 91 te Kortrijk, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 9 juli 2015. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2017.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Malfait, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Nele Stroobants, die loco advocaat Jan Bergé verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bram Vandromme, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij baat aan de Meensesteenweg 91 te Kortrijk een metaalbewerkingswerkplaats annex schrootopslagplaats uit. Zij beschikt daarvoor over een milieuvergunning, geldig tot 15 februari 2016.

3.2. Met het oog op het wijzigen en uitbreiden van haar inrichting, dient zij op 14 maart 2014 een aanvraag in tot het vervroegd hervergunning van deze inrichting.

3.3. Op 10 juli 2014 verleent de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde vergunning, voor een termijn aflopend op 10 januari 2016 wat de opslag en mechanische behandeling van maximum 847 ton schroot betreft, en voor een termijn aflopend op 10 juli 2034 wat de overige aangevraagde rubrieken betreft.

3.4. De eerste verzoekende partij dient tegen deze vergunningsbeslissing een bestuurlijk beroep in.

3.5. Na het inwinnen van de nodige adviezen, bevindt de bevoegde Vlaamse minister het bestuurlijk beroep ongegrond en bevestigt zij de beroepen beslissing. Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Hoedanigheid

Standpunt van de verwerende partij

4. De verwerende partij werpt als exceptie de onontvankelijkheid van het beroep in hoofde van de tweede verzoekende partij op, nu deze “niet aanwezig (was) in de procedure die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing”. De tussenkommende partij sluit zich bij die exceptie aan.

Beoordeling

5. Geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling stelt de tussenkomst in het bestuurlijk besluitvormingsproces voorop als ontvankelijkheidsvereiste voor het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State. Het volstaat dat de beslissing in laatste bestuurlijke aanleg werd genomen.

De exceptie wordt verworpen.

Belang

Standpunten van de partijen

6. De verwerende partij betwist voorts het belang van de verzoekende partijen. Vooreerst omdat een vernietiging hen geen voordeel kan opleveren, nu de oorspronkelijke vergunning nog loopt tot 15 februari 2016, en vervolgens omdat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de plannen van de verzoekende partijen betreffende het realiseren van een grootschalig woonproject in het gedrag zouden kunnen komen door het bestreden besluit, nu er ook na 2016 geen planologische legaliteitsbelemmering is voor het verder zetten van een

industriële activiteit op deze locatie. Volgens de verwerende partij zijn ook de plannen van de verzoekende partijen nog omgeven door vele onzekerheden, in die zin dat er nog geen ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: RUP) bestaat en nog geen vergunningen werden uitgereikt.

7. Ook de tussenkomen de partij meent dat de verzoekende partijen niet over het rechtens vereiste belang beschikken, nu zij dit belang exclusief enten op de veronderstelling dat een verdere bestendiging van de bestreden bedrijfsactiviteiten niet verenigbaar zou zijn met hun wens om daarnaast aan ontwikkeling te doen, en hun belang in die zin beperken.

Zij wijst erop dat de bestendiging van haar bedrijfsactiviteiten net wordt voorgeschreven in het brownfieldconvenant nr. 80 Kortrijk Blekerij en Weide, dat de verzoekende partijen mee hebben ondertekend, zodat zij deze bestendiging hebben aanvaard. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen volgens de tussenkomen de partij geen rechtmatig en actueel belang bij hun beroep tot nietigverklaring.

Aangezien de verzoekende partijen, steeds volgens de tussenkomen de partij, voorts hun wens om een zeker project te realiseren lijken te verwarren met een verworvenheid en zij daarbij vooruitlopen op talrijke procedurele stappen die nog moeten worden genomen, zou er ook geen enkele zekerheid aangaande dit project bestaan, zodat het belang zeer hypothetisch is.

Ten slotte merkt de tussenkomen de partij op dat het voorgenomen project van de verzoekende partijen hoe dan ook zal moeten kaderen in het nog in ontwikkeling zijnde RUP, en dat in het laatste voorontwerp dat hieromtrent bestaat zowel wordt voorzien in de bestendiging van de bedrijfsactiviteiten van de tussenkomen de partij als in de ontwikkeling van de terreinen van de eerste verzoekende partij. Bijgevolg is volgens haar het belang niet langer actueel.

8. In haar laatste memorie voegt de tussenkomende partij nog toe dat op 23 juni 2016 een definitieve vergunning werd verleend voor de opslag en mechanische behandeling van maximum 847 ton schroot, en dat hiertegen geen beroep werd aangetekend.

Voorts wijst de tussenkomende partij er nog op dat de verzoekende partijen zich met de ondertekening van het brownfieldconvenant specifiek hebben verbonden tot een medewerking aan de succesvolle en loyale uitvoering van het convenant, hetgeen ook zou inhouden dat zij zich niet rechtmatig kunnen verzetten tegen een milieuvergunning die louter uitvoering geeft aan het convenant.

Beoordeling

9. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kunnen de beroepen tot nietigverklaring voor de Raad van State worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang. Dit belang moet rechtstreeks, persoonlijk, zeker en actueel zijn.

Er wordt niet betwist dat de eerste verzoekende partij eigenaar is van percelen, gelegen vlak naast de bestreden inrichting. Dit volstaat in beginsel op zich als belang om een milieuvergunning te bestrijden. Waar de eerste verzoekende partij een overeenkomst heeft met de tweede verzoekende partij om op haar percelen een woonproject te ontwikkelen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit voornemen, hoewel nog afhankelijk van de nodige bestuurlijke besluitvorming op het gebied van ruimtelijke planning alsmede inzake vergunningen, voldoende concreet is opdat de verzoekende partijen hieruit een belang in de zin van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zouden kunnen puren.

Men mag er redelijkerwijze van uitgaan dat de aantrekkelijkheid en dus ook de economische waarde van een woonproject negatief en gevoelig

wordt beïnvloed wanneer er zich in de onmiddellijke nabijheid een milieuvergunningsplichtige inrichting van klasse I bevindt. De verzoekende partijen ondervinden dus wel degelijk nadelen van het bestreden besluit.

Door de ondertekening van het brownfieldconvenant waarin de bestending van de bedrijfsactiviteiten van de tussenkomende partij is opgenomen, hebben de verzoekende partijen niet het recht verbeurd om het annulatieberoep in te dienen waarin de wet, inzonderheid artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voorziet. Dat zij daarmee desgevallend zouden terugkomen op eerdere engagementen, zoals de tussenkomende partij voorhoudt, is een louter verbintenisrechtelijk twistpunt waarover de Raad van State niet kan oordelen. De opmerking in de laatste memorie van de tussenkomende partij over de loyale uitoefening van het convenant doet daaraan niets af.

De tussenkomende partij legt een milieuvergunning voor betreffende de opslag en mechanische behandeling van maximum 847 ton schroot die op 23 juni 2016 werd verleend tot 10 juli 2034, en die thans definitief is geworden. Zij toont echter niet concreet aan dat deze nieuwe vergunning een identieke activiteit betreft als deze welke thans in het geding is.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de partijen

10. De verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van de artikelen 18, § 3, en 45bis van het decreet van 28 juni 1985

betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel komt er in essentie op neer dat de tussenkomende partij zich ten onrechte beroept op de mogelijkheid om een vroegtijdige hernieuwing van haar milieuvergunning te bekomen. Waar de tussenkomende partij in dit verband gewag maakt van een “verandering van de inrichting met zeer belangrijke bedrijfseconomische impact” en het inzonderheid heeft over een uitbreiding van haar metaalbewerkingsmachines van 110 kW tot 364,7 kW, bevat de aanvraag slechts een offerte, geldig tot 31 december 2013, voor een machine ter waarde van 585.000 euro en worden geen recentere gegevens vermeld. Bijvolg zou de verwerende partij louter op basis van een hypothetisch gegeven, met name een nog te actualiseren offerte, een vervroegde hernieuwing van de milieuvergunning hebben toegestaan. Nu geen enkele garantie voorligt dat de beoogde investeringen daadwerkelijk zullen worden gedaan, menen de verzoekende partijen dat dit getuigt van onzorgvuldig bestuur, minstens dat de verwerende partij haar beslissing op dit punt niet deugdelijk heeft gemotiveerd.

11. In hun memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen toe dat het enige doel van de vervroegde hernieuwingsaanvraag erin bestaat te anticiperen op het voorontwerp van RUP, hetgeen niet toegelaten is. De verzoekende partijen wijzen erop dat indien een vroegtijdige hernieuwing kan worden toegestaan louter op basis van een vervallen offerte, zulks in elk dossier kan worden verkregen, hetgeen een volledige uitholling van het basisprincipe uit artikel 18, § 3, van het milieuvergunningsdecreet zou betekenen.

12. In haar laatste memorie merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partijen, “in zoverre zij stellen dat het hen te doen is om het vernietigen van een onterecht verleende vergunning”, een “actio popularis” schijnen te voeren, hetgeen hen niet toekomt.

Beoordeling

13. Uit de opmerking van de verzoekende partijen dat zij optreden tegen het onterecht verlenen van de milieuvergunning kan niet worden afgeleid dat zij louter optreden ter vrijwaring van het algemeen belang. De exceptie van gebrek aan belang bij het middel in de laatste memorie van de tussenkomenende partij is niet gegrond.

14. Artikel 18, § 3, van het milieuvergunningsdecreet luidt als volgt:

“§ 3. Tussen de achttiende en de twaalfde maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning moet bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning worden aangevraagd.

De milieuvergunning voor de verdere exploitatie kan vroeger dan de termijn, bedoeld in het eerste lid, worden aangevraagd wanneer:

[...]

2° de exploitant een belangrijke verandering van de vergunde inrichting beoogt; in dit laatste geval moet de milieuvergunningsaanvraag zowel betrekking hebben op de verdere exploitatie van de delen van de inrichting die verder in exploitatie blijven als op de geplande verandering.

[...]”.

De tussenkomenende partij heeft bij het indienen van haar aanvraag gebruik gemaakt van artikel 18, § 3, tweede lid, 2°, van het milieuvergunningsdecreet.

De draagwijdte van de milieuvergunning moet evenwel worden beoordeeld aan de hand van wat de exploitant bij zijn aanvraag heeft aangekondigd en in het bestreden besluit werd vermeld, namelijk:

“dat de vervroegde hernieuwing aangevraagd wordt omdat het bedrijf wil investeren in een nieuwe computergestuurde flexibele bewerkingsinstallatie voor het volautomatisch richten, snijden en buigen van profielen; dat de metaalbewerkingsmachines uitbreiden van 110 kW tot 364,7 kW; dat dit een uitbreiding met meer dan 100% en bijgevolg een belangrijke verandering betreft; dat gezien dit een beoogde verandering is en dus nog niet gerealiseerd, volgens artikel 18, §3, van het Milieuvergunningsdecreet een vervroegde hernieuwing mogelijk is”.

De beoordeling terzake van de vergunningverlenende overheid gaat de grenzen van de redelijkheid niet te buiten.

Het eerste middel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunten van de partijen

15. In het tweede middel wordt de schending ingeroepen van het gewestplan Kortrijk, de artikelen 4.3.1, § 1, 1°, b), 4.3.1, § 2, 1° en 2°, en 5.6.7, § 1, 2°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 30bis, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel zetten de verzoekende partijen uiteen dat de exploitatie van een schroothandel en een metaalverwerkingsbedrijf die tot de zwaarste klasse behoren onverenigbaar zijn met de multifunctionele stedelijke omgeving waarvan sprake in de toepasselijke bestemmingsvoorschriften. De motivering dat het bedrijf een overblijfsel is uit de tijd dat het gebied milieubelastende industrie toeliet, achten zij niet deugdelijk, nu een uitbreiding van de activiteiten wordt gevraagd en derhalve vaststaat dat de milieuhinderlijke activiteiten zullen toenemen in een gebied waar net zachtere functies gewenst zijn. In het bestreden besluit wordt volgens hen ook ten onrechte gesteld dat het bedrijf algemeen een verzorgde indruk geeft, nu de site niet goed wordt beheerd en de schrootopslag jarenlang buiten gebeurde, in strijd met de Vlarem-bepalingen, zoals

blijkt uit het advies van de afdeling Milieuvergunningen en uit het feit dat voor de schrootopslag slechts een zeer beperkte vergunning werd afgeleverd.

In een tweede onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden besluit onverenigbaar is met het beleid van de stad Kortrijk en met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen aangaande de site. Refererend aan artikel 4.3.1, § 2, 2° VCRO, menen zij dat in het bestreden besluit niet afdoende is gemotiveerd waarom mag worden voorbijgegaan aan de beleidsvisie zoals die onder meer tot uiting komt in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, de screeningsnota betreffende het RUP “Blekerij”, en het document “De rivier maakt de stad”, opgemaakt door de intercommunale Leiedal, en die erin bestaat om een hoogwaardig en kwalitatief woon-, winkel- en kantoorproject te ontwikkelen op de site. Waar de huidige aanvraag de toekomstige gewenste ontwikkelingen van de site hypothekeert, menen de verzoekende partijen dat de overheid de milieuvergunning had moeten weigeren, of deze minstens, met toepassing van artikel 5.6.7, § 1, 2° VCRO, in de tijd had moeten beperken. De verzoekende partijen achten het ten slotte nog in strijd met het gelijkheidsbeginsel dat de eerste verzoekende partij onmiddellijk diende te herlokalisieren terwijl de tussenkomende partij hiervoor nu twintig bijkomende jaren tijd krijgt.

16. De verwerende partij acht het tweede middel bij gebrek aan concrete uitwerking onontvankelijk in zoverre daarin een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd. Artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet heeft dan weer uitsluitend betrekking op nieuwe inrichtingen, zodat het volgens haar in het voorliggend dossier niet kan worden geschonden.

Voorts verwijst de verwerende partij naar de positieve adviezen van de afdeling Gebieden en Projecten en de stad Kortrijk, en naar de motivering uit het bestreden besluit betreffende de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de visueel-vormelijke elementen, de hinderaspecten, de gezondheid, het gebruiksgenot en de veiligheid in het algemeen. In het bestreden

besluit zou daarbij terecht zijn uitgegaan van de bestaande toestand aangezien er immers nog geen (voorlopige vaststelling van het ontwerp van) RUP voorhanden was.

Met betrekking tot het tweede onderdeel stelt de verwerende partij dat in het richtinggevend gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan Kortrijk sprake is van een bevestiging van de milieubelastende bedrijven, terwijl dit onderwerp in het bindend gedeelte ervan niet aan bod komt. Voorts is er op heden nog geen voorlopig vastgesteld ontwerp van RUP. Aldus is het onduidelijk in welke richting het beleid van de stad Kortrijk zal evolueren. Verwijzend naar hetgeen werd uiteengezet in de repliek op het eerste middelonderdeel, meent de verwerende partij dat de aanvraag wel degelijk werd afgewogen tegen de criteria van de goede ruimtelijke ordening.

Daarnaast bevat het bestreden besluit een uitvoerige motivering betreffende het feit dat de exploitant op heden geen abnormale hinder veroorzaakt. Over eventuele toekomstige hinder in het licht van het project van de verzoekende partij, waarover nog de grootste onzekerheid bestaat, kan volgens haar daarentegen geen uitspraak worden gedaan. De beweerde schending van het gelijkheidsbeginsel zou ten slotte niet aan de hand van concrete feitelijke gegevens zijn uitgewerkt.

17. De tussenkomenende partij voegt betreffende het eerste onderdeel in essentie nog toe dat een inrichting van klasse I niet automatisch strijdig is met het gewestplan, dat in het bestreden besluit uitvoerig wordt ingegaan op de verenigbaarheid van de industriële functie met de “onmiddellijke multifunctionele omgeving”, dat het niet is omdat de verzoekende partijen een andere mening zijn toegedaan dat de motieven uit het bestreden besluit foutief zouden zijn, en dat het niet is omdat in het verleden inzake schrootopslag mogelijk niet alle regels gerespecteerd zouden zijn, dat de aanvraag in strijd zou zijn met het gewestplan, nu het handhavingsluik niet mag worden verward met de vergunningverlening.

Inzake het tweede onderdeel doet de tussenkomende partij aanvullend nog gelden dat in het bestreden besluit terecht wordt voorgehouden dat rekening moet worden gehouden met de vigerende gewestplanbestemming, dat de “startnota” geen wettelijke term is binnen de goedkeuringsprocedure van een RUP en dat er nog geen ontwerp van RUP is waaraan volgens artikel 4.3.2 VCRO een weigeringsgrond kan worden gekoppeld. Zij verwijst in dat verband naar het arrest van de Raad van State nr. 223.480 van 16 mei 2013. Waar voorts artikel 4.3.1, § 2, 2°, VCRO een mogelijkheid doch geenszins een verplichting inhoudt, laat deze bepaling alleszins niet toe om een bestaande bestemming te negeren noch om in strijd met artikel 4.3.2 VCRO vooruit te lopen op een planwijziging. Bovendien is er, anders dan de verzoekende partijen stellen, geen sprake van een duidelijke beleidsmatig gewenste ontwikkeling die maakt dat de activiteit van de tussenkomende partij op korte termijn zou moeten verdwijnen. Minstens was er ten tijde van het nemen van het bestreden besluit maar weinig zeker omtrent die beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Hoe er te dezen een schending zou kunnen zijn van het gelijkheidsbeginsel, is de tussenkomende partij onduidelijk, nu uit niets blijkt dat de eerste verzoekende partij verplicht was om onmiddellijk te herlokaliseren.

18. De verzoekende partijen betogen in hun memorie van wederantwoord met betrekking tot het eerste onderdeel dat in het advies van de stad Kortrijk een tijdsbeperking wordt voorgesteld, hetgeen wijst op het gewenste uitdoofscenario.

Wat het tweede middelonderdeel betreft stellen de verzoekende partijen nog dat de stad Kortrijk de exploitatie in de tijd wilde beperken. Voorts menen zij dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de hinder die op basis van de verleende milieuvergunning in de toekomst kan ontstaan, bijvoorbeeld na de effectieve uitbreiding of de verdere realisatie van de woonfunctie. De argumenten die de verwerende partij in dit verband in haar memorie van antwoord formuleert, doen de verzoekende partijen af als een motivering achteraf.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

19. Wat de toetsing van de milieuvergunningsaanvraag aan de goede ruimtelijke ordening betreft vermeldt het bestreden besluit:

“Overwegende dat in een straal van 100 m rondom de perceelgrens van de inrichting 2 woningen zijn gelegen; dat de dichtste woning paalt aan de perceelgrens van de inrichting;

Overwegende dat het bedrijf gelegen is aan de Meensesteenweg; dat naast het bedrijf een spoorweg loopt; dat het bedrijf zich in een bedrijfsomgeving en in de buurt van een voetbalstadion bevindt;

[...]

Overwegende dat het bedrijfsterrein volledig omgeven is door een groenscherm van minstens 5 meter breedte en bijgevolg aan alle zijden goed afgeschermd is van de omgeving;

[...]

Overwegende dat via de Meensesteenweg en de ring rond Kortrijk een goede verbinding aanwezig is met de nabijgelegen snelwegen (E17 of E403);

[...]

Overwegende dat het oorspronkelijk gewestplan Kortrijk van 4 november 1977 voor de plaats gebied voor milieubelastende industrie voorschreef; dat het bedrijf Gheysens er toen al gevestigd was;

Overwegende dat dit gewestplan, gewijzigd op 10 november 1988, nu gebied voor stedelijke ontwikkeling voorschrijft; dat dit gebied volgens artikel 9 van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften bestemd is voor industriële, ambachtelijke en agrarische activiteiten, kantoren, kleinhandel, dienstverlening, recreatie, wonen, verkeer en vervoer, openbaar nut en gemeenschapsvoorzieningen, en dit voor zover deze functies verenigbaar zijn met hun onmiddellijke multifunctionele stedelijke omgeving; [...]

[...]

Overwegende dat het duidelijk is dat het metaalverwerkend bedrijf als industriële activiteit conform artikel 9 van het gewestplanvoorschrift blijft; dat het bedrijf verenigbaar is met de ‘onmiddellijke multifunctionele omgeving’; dat het bedrijf algemeen een verzorgde indruk heeft aan de straatzijde door onder meer de grote voortuin en bedrijfswoning, het omlopend buffergroen, de gemakkelijke eigen oprit langs het spoor en de achteruit getrokken inplanting van de eigenlijke bedrijfsconfiguratie; dat er geen procedures lopen omtrent bepaalde constructies; dat de voorliggende milieuvergunningsaanvraag in de ruimtelijke opvatting van de vestiging nauwelijks enige verandering zal brengen en evenmin noopt tot functiewijziging van enig betrokken bedrijfsgebouw;

Overwegende dat de aangevraagde inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening”.

Met hun algemene bewering dat een klasse I-inrichting als de in het geding zijnde onverenigbaar is met de onmiddellijke multifunctionele stedelijke omgeving, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de concrete motieven die de vergunningverlenende overheid tot de tegenovergestelde mening leiden. Zij beperken zich tot een fragmentarische kritiek op deze motieven, terwijl deze nochtans in hun geheel moeten worden gelezen. De loutere kritiek dat het bedrijf een overblijfsel is uit de tijd dat het gebied milieubelastende industrie toeliet, tast de wettigheid van de motivering van het bestreden besluit niet aan. Dienaangaande wordt er in het bestreden besluit op gewezen dat “de voorliggende milieuvergunningsaanvraag in de ruimtelijke opvatting van de vestiging nauwelijks enige verandering zal brengen en evenmin noopt tot functiewijziging van enig betrokken bedrijfsgebouw”. De overweging uit het bestreden besluit dat het bedrijf algemeen een verzorgde indruk heeft “aan de straatzijde door onder meer de grote voortuin en bedrijfswoning, het omlopend buffergroen, de gemakkelijke eigen oprit langs het spoor en de achteruit getrokken inplanting van de eigenlijke bedrijfsconfiguratie”, wordt op zich niet tegengesproken door de stelling van de verzoekende partijen dat de site niet goed wordt beheerd en de schrootopslag jarenlang buiten gebeurde, in strijd met de Vlarembepalingen, en dit nog los van het feit dat deze argumentatie in wezen niet dienstig is, nu de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag geldt voor de toekomst en gebeurlijke inbreuken van de exploitant in het verleden niet relevant zijn ter beoordeling van de wettigheid van de nieuwe vergunning.

In zoverre voorts uit het eerste middelonderdeel een kritiek zou kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij de motivering van het bestreden besluit niet betreft op de criteria inzake functionele inpasbaarheid, mobiliteitsimpact, schaal, ruimtegebruik, bouwdichtheid en visueel-vormelijke elementen als vervat in artikel 4.3.1, § 2, 1°, VCRO, laten de verzoekende partijen na concreet aan te geven op welk vlak de motivering van het bestreden besluit hierin precies te kort zou schieten, zodat het middelonderdeel op dit punt onontvankelijk is.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

20. Artikel 4.3.1, § 2, 2°, VCRO luidt als volgt:

“De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen”.

Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat, zo deze toelaat dat het vergunningverlenende bestuursorgaan bij de beoordeling van het aangevraagde beleidsmatig gewenste ontwikkelingen in rekening kan brengen, dit slechts een mogelijkheid betreft, en geenszins een verplichting. Waar de verwerende partij beslist geen gebruik te maken van de in deze decretale bepaling voorziene optie, kan haar bezwaarlijk een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden verweten.

De beleidsmatig gewenste ontwikkelingen zijn bovendien in de huidige stand van het geding niet zo vaststaand als de verzoekende partijen laten uitschijnen. Zo wordt in het door de tussenkomende partij bijgebrachte voorontwerp 2 van het RUP Blekerij via overdruk voorzien in het behoud van bestaande metaalverwerkende bedrijfsactiviteiten, uiterlijk tot het verstrijken van de huidige milieuvergunning, of tot bij de vroegtijdige stopzetting van de bedrijfsactiviteiten van de huidige exploitant. In de toelichting bij bedoeld verordenend voorschrift wordt verder gespecificeerd dat het RUP daarmee “voldoet aan één van de krachtlijnen van het brownfieldconvenant, namelijk juridisch-planologische rechtszekerheid bieden aan NV Metalen Gheysens”. Het valt in die zin dan ook niet als onjuist of kennelijk onredelijk te bestempelen dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat een “startnota geen wettelijke term is

binnen de goedkeuringsprocedure van een ruimtelijk uitvoeringsplan; dat het ruimtelijk uitvoeringsplan dus vooralsnog in voorbereidend stadium is; dat hieraan alleen een waarde gehecht kan worden van voorgenomen planmatig initiatief tot residentialisering van het betrokken gebied [...]; dat er nog geen voorlopig vastgesteld ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan is waaraan volgens artikel 4.3.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening [een] mogelijke wettelijke weigeringsgrond kan gekoppeld worden; [...] [en] dat het gewestplan het enige planologische kader vormt waartegen het project moet afgewogen worden”.

Artikel 30bis, § 1, Vlarem I, houdt in dat een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door Vlarem I en Vlarem II zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. Het is de Raad niet duidelijk hoe het bestreden besluit deze bepaling zou schenden. De verwijzing die de verzoekende partijen in hun laatste memorie dienaangaande maken naar het eerste onderdeel, dat niet gegrond werd bevonden, overtuigt niet.

Aangezien de verzoekende partijen de strijdigheid met de huidige bestemmingsvoorschriften niet aantonen, is ook het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden, en evenmin artikel 5.6.7, § 1, 2°, VCRO.

Wat ten slotte de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, laat de eerste verzoekende partij na om een beslissing voor te leggen waaruit zou blijken dat haar geen verlenging van de milieuvergunning werd toegekend, zodat niet concreet wordt aangetoond dat van twee naastliggende bedrijven het ene wel en het andere niet werd gedwongen om over te gaan tot een herlokalisatie. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat twee gelijke situaties op ongelijke wijze door het bestuur werden behandeld.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

Derde middel

Standpunt van de partijen

21. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 4.3.2, § 2bis, lid 1, samengelezen met bijlage II, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: milieubeleidsdecreet), artikel 2, §§ 6 en 7, van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage, de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Volgens de verzoekende partijen wordt in de project-MER-screeningsnota ten onrechte uitgegaan van het uitdoven van het bedrijf van de tussenkomende partij, zodat er op onjuiste wijze van wordt uitgegaan dat deze potentiële bron van hinder verdwijnt, terwijl men er bij de beoordeling van de hinder integendeel rekening mee had moeten houden dat de inrichting van de tussenkomende partij voor de komende twintig jaren zou blijven voortbestaan en zelfs zou worden uitgebreid. Nog volgens de verzoekende partijen zullen er ernstige milieugevolgen optreden inzake geluid en verontreiniging. Evenmin wordt rekening gehouden met de toekomstige ontwikkelingen op de site, met name het bouwen van een kwalitatief woonproject.

22. In hun laatste memorie voegen de verzoekende partijen kort samengevat nog toe dat bij het opstellen van een project-MER-screeningsnota de impact van een voorgenomen project in concreto moet worden getoetst, en dat een exploitant geval per geval dient te oordelen of er geen significante milieueffecten aan het project zijn verbonden.

Beoordeling

23. Uit de project-MER-screeningsnota kan niet worden afgeleid dat er wordt uitgegaan van een uitdoofscenario voor de bestreden inrichting.

Daarnaast beweren de verzoekende partijen weliswaar dat er ernstige milieugevolgen zullen optreden inzake geluid en verontreiniging, doch zij laten na om de motivering uit het bestreden besluit dienaangaand bij hun kritiek te betrekken. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van State niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het kan de verwerende en tussenkomende partijen niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen die niet zeker zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys